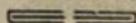


Нѣкот мраченъ Духъ въ скалите
 Оковаль ги бѣ отколе. . . .
 Азъ разбихъ имъ букайтѣ,
 Пустнахъ беднитѣ на воля.

И подзехъ си пжтя труденъ.
 Следъ три дена въ пущинака,
 Въ тия планини безлюдни
 Азъ видѣхъ ги — още чакатъ.

— „Що се въ градъ не приберете,
 Да живѣйте въ миръ и почить?“
 А тѣ казаха ми клети:
 „Втори пжть ще ни заточатъ!“



Безименко.

I.

Трудътъ.

За трудъ начесто дума става
 И ний се дѣрлимъ до забрава:
 — Трудътъ, трудътъ и пакъ трудътъ!
 Безъ трудъ погиналъ би свѣтътъ.

Трудътъ навредъ блага създава,
 Трудътъ духа ни възвишава;
 Вериги робски той троши,
 Дѣлбоки рани той суши.

И въ трудъ кълнемъ се да живѣемъ,
 Дорде наскоро изтрезвѣемъ,
 И бѣрза всѣки — ученъ, прости
 Да стане скжпъ дѣржавенъ гость.

II.

Отъ единъ долъ дрѣнки.

1.

За тебе тѣсна бѣ земята
 И дигна кули въ небесата;
 Безъ четъ богатства ти събра.